

Mobbning

Den lilla flickan:

*En flicka som ber om gemenskap
En flicka som ber att få vara med
Men ingen ser den lilla flickan
Ingen lyssnar på henne
Ingen hör hennes tysta rop på hjälp
Flickan vill bara skrika
Flickan vill bara gråta
Men inget skrik kommer från hennes läppar
Och inga tårar kommer från hennes ögon
Ingen ser den lilla flickan
Ingen hör henne
och ingen lyssnar på henne*
– Emy Pettersson 1998

Dikten här ovan är skriven av mig som 15-åring. Jag hade då blivit utsatt för grov mobbning i tre års tid. Den är aldrig förut publicerad med mitt namn under, men jag minns att jag skickade den till tidningen Frida och fick den publicerad anonymt. Den är fortfarande svår för mig att läsa, då känslan av enorm utsatthet som jag kände då kommer tillbaka till mig när jag läser den.

Tänk dig att du får höra saker som att du är oduglig, för ful/ tjock/ smal/ kort/ lång varje dag. Tänk dig att du känner dig ensam och utstött varje dag, att ingen vill umgås med dig.

Vem som helst kan bli utsatt för mobbning. Det är en slump vem som blir utvald.

Du behöver inte vara speciellt osäker innan. Från början är det ofta de som mobbar som mår sämst. Tyvärr blir du osäker. Självförtroendet försvinner och du börjar tro på det mobbarna säger. Du får men för livet. Vågar inte lita på andra på samma sätt längre, kan tycka att ingen bryr sig.

Jag blev mobbad i stort sett hela högstadiet. Mobbningen fortsatte sedan på nätet under första året i gymnasiet.

Varje dag fick jag höra ord som "Planka", "Sticka", "Spinkis", "ät upp dig", "hora" och "fitta". Ord som stack som knivar i en ung tonåring.

Jag blev sällan slagen, mest psykisk mobbad. Det skrevs elaka saker på mitt skåp i skolan. Ett par gånger skruvades dörren till skåpet bort och jag hittade mina tillhörigheter utspridda över hela korridoren. Jag knuffades in i väggar och en gång blev jag spottad på.

Mobbarna var ett gäng på ca 5 killar, med en tydlig ledare som var lika gammal som mig.

Vi hade gått i samma klass sedan ettan och gick på lekis ihop, men mobbningen började i 7:an.

Jag var inte den enda som den här killen mobbade, men de andra (bara killar) blev misshandlade även fysiskt. Med men som hjärnskakning, blåmärken och sår var deras utsatthet tydligare tyckte troligtvis en del.

Jag tror aldrig någon polisanmälde, det gjordes sällan anmälningar på den här typen av brott på 90-talet.

Killen som var värst var en kille som skapat sig mycket makt på att mobba andra. Det var inte många som vågade säga ifrån. Jag kände mig ofta ensam och utfryst.

I 7:an träffade jag en nära vän i skolan. En social tjej som alltid hittade andra som vi umgicks med i gäng. I nian umgicks vi mycket med ett gäng killar, och några av dessa kom att stå mig nära.

De som stod upp för mig och sa ifrån till mobbarna, var så pass få att jag kommer ihåg varje person och tillfälle.

När jag var 15 år var mitt självförtroende kört i botten. Jag skrev i min dagbok att min kropp var så ful att jag förstod varför ingen ville vara med mig.

Lärarna märkte aldrig något, eller så valde de att inte se, aldrig reagera. Mobbarna undvek också att gå på när lärarna var i närheten.

Första tiden sa jag inte heller något hemma. Jag var alltid på dåligt humör och därför var det ofta bråk hemma. Mina föräldrar förstod att jag mådde dåligt men visste inte varför.

Till slut sprack bubblan och då hamnade jag hos kuratorn, en ung relativt nyutexaminerad man. Han var

sympatisk och ville väl. Var mycket engagerad i mobbning som företeelse. Ny som han var på uppgiften begicks dock många fel och mobbningen blev bara värre.

Att mobbningen till slut lugnade ner sig lite berodde på att den värsta mobbaren blev flyttad till en annan skola i nian. Under första året i gymnasiet slog dock internet till ordentligt. Jag nätmobbades av tidigare klasskamrater på communityt Skunk, msn och ICQ.

Jag har idag ett bra liv. Självförtroendet är fortfarande inte alltid i topp, min självbild är skadad, och jag använder mycket tid till att läsa av andra. Det har gjort att jag ofta testat vänskapsrelationer, och jag har haft svårt att lita på andra.

Jag har valt bra kärleksrelationer och haft turen att träffa partners och vänner som gett mig trygghet och hjälpt mig dit jag är idag.

Idag är jag gift och har två söner tillsammans med min bästa vän. Det har varit en lång väg till platsen jag är på idag. Jag har lärt mig mycket under vägen och blivit en stark, ödmjuk och väldigt ambitiös person som förmodligen klarar av att falla djupare än många andra.

Jag har redan tagit mig upp från helvetet en gång. Den livserfarenheten skulle jag inte vilja vara utan, och den har skapat ett engagemang för att hjälpa andra som är utsatta på olika sätt i dagens samhälle.

Min högsensitiva personlighet har även gjort mig till en person som har lätt för att knyta sociala kontakter, ett bra personlighetsdrag att ha som entreprenör.

Skribent: Emy Serander